

Carl Michael Bellman, Salm nr. 2

Gudeliga Långfredags tankar

Musik: Henrik Bøggild

I A - dams barn! som Er in - stäl - len I dag på den - na Af - rätts plats! Hwad
är wäl nu Er fö - re - sats? Mån I för o - skuld tå - rar fäl - len, At
blan - da dem med Fräl - sarns blod? Eir är det blott ny - fi - ken lu - sta, At
se, hur Ju - dar kun - na ru - sta Mot Him - lens Son sit öf - wer - mod?

2) Hwad gån I ut i dag at skåda?
En Hög Person för domstol stäld,
Beljugen, smädad, dömd och fäld:
Ty sanning får ej alltid råda.
Det stora Rådet tror sig fått
Det bästa råd, at harmen släcka,
Då de Ditt namn och ära fläcka,
Som ewigt med Dig Sjelf bestått.

3) Det är wäl swårt när oförrätter
Af fiends hand tilfogad bli;
Men när man skal tillika si
En wän, som sten på bördan sätter,
Då är det wisst et hjärte-qwal.
Så skedde här; men si! hwad båter,
At nämnat mer? ty Petrus gråter,
Och ångrar straxt sit onda Tal.

4) Sen klockan åtta, morgonstunden,
Wår JESUS in för Dommarn kom:
Pilatus tycks wäl ganska from;
Men HERren känner folk i grunden:
Hur mången sina händer tvår,
Som ropar samwet, plikt och rätter.
Och likwäl det å sido sätter,
Hwarpå all mänsko-kärlek står.

5) En Barrabas war redan dömd
För bofstrek, upror, dråp och mord;
Men saken war som intet gjord,
Hans gärning blef nu allmänt glömd,
At störta oskuld i sin nöd:
Nog går det snällt, som sker mot Lager,
Om afton blir vår Wän fasttagen,
Och dagen efter wardt Han död.

6) Då Solen högst på Himla-runden
Upstigit til de ondas frögd,
Går Lifsens Sol på korsets högd;
Och ifrån denna middagsstunden,
För hela werldens öppna syn,
Hans arma kropp så ynkligt sträcktes,
At Sol, och jord, och bärg förskräcktes,
Och hämden blixtra högt i skyn.

7) Så wäxlar tiden smak och tycke,
Fäm dar förut alt folket qwad,
När HERren för til deras stad;
Nog hedras Han på wägen mycke,
Och för Hans fot de qwistar strö:
Af Hosianna luften röres,
Men straxt därpå den domen höres:
Korssfäst, korssfäst! Han måste dö.

8) O! falska werld! du afgrunds boning
För tusend illgrepp, konst och swik!
Hur är du dig så altid lik?
När Han, som kom til din försoning,
Handteras så, hwad frid få wi?
När Herden Sjelf af ulfwar fälles,
Hwad under då, om Fåren ställes
I nöd, at helt förtryckta bli?

9) Men wändom tankan från oss sjelfwa!
Et högre ämne sinnet rör:
Kom lät oss se, hur JESus dör,
Hur lifwet måst hwart ögnblick hwälfwa
Imellan fruktan, qwal och hopp;
Hur Han sit dyra hufwud lutar,
Och innom trenne timar slutar,
Sit ärefulla lefnads lopp.

10) Du store Hjälte, Fridsens Förste!
Du Hufwud för Din köpta Hjord!
Wi glömmе ej Ditt afskeds ord,
Då Du til GUD Den Aldrastörste,
Din Anda och Ditt Offer bär:
Det tycks. Din Fader liksom swara:
Wälkommen hit! här skal Du wara,
Som Kronan för min Angla-här.

11) Man har wäl i all werldsens tider
Et sådant dödsfall aldrig hört,
Som sjelfwa klippans hårdhet rördt,
Och ur sit skick Naturen wrider:
Här slår en Jude sjelf sit bröst;
Nu tror han, hwad han förr ej trodde,
At GUD i detta Köttet bodde,
Som mänsko-slägtet återlöst.

12) Nu hedrar Han uti sit sinne
Den Röfwarns stoft, som lyckligt wis
Fick följa med til Paradis:
Slikt bör ock ej gå ur vårt minne.
Ack! at wi äfwen måtte få
Den äran med vår Konung strida;
Ty til at dö wid JESu sida,
Kan alla segrar öfwergå.

13) Nu stannom här, och si hwad under!
Si! Solen liksom swartklädd stå:
De bleka Lik i sorg-rum gå,
Och jorden lossar skott och dunder.
När Hjältens hjärta här blef qwäst.
Si! Templet sjelf sin kläder rifwer
Af sorg, at Den nu dödad blifwer,
Som war dess Enda Högsta Präst.

14) Min GUD! det må i hjärtat swida:
Ack ännu mer! det war ej nog,
At Frälsarn midt i plågor dog;
Här stacks nu up Hans dyra sida,
Så blod och watten flöda ned.
Gå, usla Själ! til denna Källa,
Hwars helso-kraft skal ewigt gälla;
Ty nu är Skaparn icke wred.

15) Så, Ädle Brudgum! har Du wunnit
Din arma Brud, på Kämpa-wis;
Det war ock intet ringa pris,
När alt Ditt blod för hånne runnit;
Om Du dock någon ära nöt
För all Din kostnad, ångst och möda;
Du mera nögd had' gått til döda,
At bättra alt hwad Adam bröt.

16) Tillåt då nu vår wördnad wisa
Den sista Äre-tjänst i dag:
Wäl är en jordklimp altför swag,
At alla Herrars HERRE prisa;
Dock följе wi med stapland fot
Din döda kropp, at den begrafwa,
Och på Din sten de orden stafwa,
Som trotsa skal all dödsens hot.

17) Här hwilar Han, som all ting lidit
För andras skul, til sista stund,
Som offrat hjärta, själ och mund,
Och blodigt seger-kransar wridit,
Blott för at rädda willa Får.
Stå Wandringsman! et dygn ell' mera;
Så får Du Honom se regera,
Som ligger nu i mörksens wrår.